



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **J. M.**, nar. x, bytem x., zastoupeného Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Litevská 1174/8, 100 00 Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2013, č.j. 047554/2013/KUSK-DOP/KRA, sp. zn. 047554/2013/KUSK/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend, ze dne 20.11.2012, sp. zn. PRST/12/9353/9, č.j. 10805/DSA/12/MIHK, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu měl naplnit porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť dne 31. 7. 2012 v 9:47 hodin v obci Dolní Beřkovice při řízení motorového vozidla tovární značky Volvo, převozní registrační značky x, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/h a více,

když mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD po odečtu tolerance měřicího přístroje naměřena rychlost jízdy ve výši 95 km/h. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu rovněž zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce předně namítá nesprávné doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které spatřuje v porušení ustanovení § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) s tím, že mu písemnost nebyla po marném uplynutí lhůty k vyzvednutí vložena do domovní schránky. K žalobě uvedl, že v případě předvolání k ústnímu jednání byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 1.11.2013 a dne 13.11.2012 byla vrácena zpět správnímu orgánu navzdory tomu, že správní orgán měl doručovat podle § 23 odst. 4 s. ř. a písemnost nechat vložit do domovní schránky žalobce. Takové doručení nelze považovat za platné a nelze tedy provést ústní jednání o přestupku v nepřítomnosti obviněného z přestupku. V případě rozhodnutí o přestupku ze dne 20.11.2012 bylo rozhodnutí připraveno k vyzvednutí dne 21.11.2012 a dne 6.12.2012 bylo rozhodnutí vráceno zpět správnímu orgánu. I toto rozhodnutí měl správní orgán nechat podle § 19 odst. 4 a § 72 odst. 1 s. ř. vložit do domovní schránky žalobce. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí nebylo doručeno, nelze toto rozhodnutí považovat za pravomocné a nelze z něj vyvozovat následky s ním spojené. Správní orgán tímto svým postupem porušil rovněž právo žalobce na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť žalobce o tomto právu nijak nevyrozuměl a ani se o to nepokusil. Žalobce (poté co se s rozhodnutím seznámil ve spise v budově Městského úřadu Mělník) podal proti rozhodnutí odvolání, které mu bylo pro opožděnost zamítnuto s odůvodněním, že není nezbytné, aby se adresát doručované písemnosti skutečně seznámil s obsahem hmotněprávního úkonu, nýbrž dostačuje, že měl objektivně možnost tak učinit. S touto argumentací žalobce rovněž nesouhlasí a poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2011, č.j. 8 As 16/2011-83, který konstatoval, že správní orgán má povinnost dodržovat při doručování všechna zákonná ustanovení, protože jen tehdy lze rozhodnutí doručit fikcí. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se s. ř. a žalobce svého práva na vyzvednutí zásilky nevyužil. Skutečnost, že písemnost po uplynutí 10 denní lhůty pro uložení nebyla vložena do poštovní schránky žalobce, nemá vliv na fikci doručení, navíc ustanovení § 23 odst. 4 s. ř. umožňuje správnímu orgánu postupovat tak, že se písemnost (po marném uplynutí lhůty k vyzvednutí) vrací správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Vložení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo nemá v daném případě účinky doručení a není ani podmínkou pro to, aby nastala fikce doručení, neboť ta nastává podle § 24 odst. 1 s. ř. již marným uplynutím úložní doby. Žalobcova argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 16/2011-83 je v daném případě rovněž nepřiléhavá, neboť zmíněné rozhodnutí na daný případ vůbec nedopadá. Žalobce nadto v řízení ani nenavrhl postup podle ustanovení § 24 odst. 2 s. ř. Dle názoru žalovaného tak doručování a oznámení písemností bylo učiněno v souladu

s ustanoveními s. ř., a proto rozhodnutí nabylo marným uplynutím lhůty pro podání odvolání právní moci.

K žalobní námitce spočívající v porušení práva žalobce na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. žalovaný uvedl, že žalobce byl řádně poučen o možnosti se vyjadřovat ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, navrhopat důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení a vyjádřit své stanovisko. Žalobce však své právo během správního řízení nevyužil a ani ústního jednání se bez omluvy neúčastnil. Správní orgán prvního stupně vycházel při svém rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny již před ústním jednáním a během něho nebyly nijak doplňovány, a proto žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim při ústním jednání a již proto nebylo potřeba, aby správní orgán žalobce nějak zvlášť vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí.

S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Dne 31. 7. 2012 bylo vozidlo řízené žalobcem zastaveno v obci Dolní Beřkovice hlídkou Policie ČR, jelikož mu byla v obci Dolní Beřkovice naměřena rychlost 98 km/h, tedy o více než 40 km/h více, než povoluje zákon. Na místě bylo sepsáno oznámení o přestupku, které žalobce podepsal a k němuž se vyjádřil. Ve vozidle jela s žalobcem další osoba.

Řízení o přestupku bylo zahájeno dne 24.9.2012 doručením písemného vyhotovení oznámení o zahájení řízení do vlastních rukou žalobce. Žalobce byl současně předvolán k ústnímu jednání na 23.10.2012 s tím, že byl rovněž poučen o možnosti se vyjadřovat ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, navrhopat důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení a vyjádřit své stanovisko. Z jednání se omluvil z důvodu pracovní neschopnosti. Správní orgán prvního stupně zaslal žalobci nové předvolání k ústnímu jednání, kdy termín stanovil na 20.11.2012. Správní orgán prvního stupně doručoval předvolání do vlastních rukou žalobce, a to obálkou s červeným pruhem. Doručovací orgán adresáta nezastihl, proto byla písemnost uložena u provozovatele poštovních služeb a připravena k vyzvednutí dne 1.11.2012. Žalobce si však písemnost nevyzvedl, doručovací orgán písemnost dne 13.11.2012 vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Ústního jednání dne 20.11.2012 se žalobce bez omluvy neúčastnil. V rámci dokazování správní orgán provedl důkaz spisovým materiálem Policie ČR KŘP Středočeského kraje, ÚO DI Mělník č.j. KRPS-265482-5/Př-2012-010606, a to oznámením o přestupku, záznamem o přestupku, ověřovacím listem č. x, výpisem z evidenční karty řidiče a úředním záznamem o provedené silniční kontrole.

Dne 20.11.2012 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, ve kterém shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když mu byla hlídkou Policie ČR (Dopravního inspektorátu Mělník) dne 31.7.2012 v 9.47 hodin v obci Dolní Beřkovice radarem naměřena rychlost 98 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 40 km/h.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně mimo jiné uvedl, že ze shromážděných důkazních prostředků (především z oznámení o přestupku a z radarového rychloměru RAMER 7 CCD) má za nepochybné, že žalobce skutečně řídil vozidlo i v místě měření, vozidlo jelo rychlostí 98 km/hod., čímž žalobce překročil s vozidlem hranici 50 km/hod., která je stanovena jako nejvyšší dovolená rychlost v obci. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že překračování nejvyšší povolené rychlosti je obecně považováno za závažné porušení povinností stanovených zákonem o silničním provozu. Toto rozhodnutí správní orgán doručoval správní orgán prvního stupně opětovně do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb opětovně obálkou s červeným pruhem. Písemnost byla připravena k vyzvednutí dne 21.11.2012, žalobce si písemnost nevyzvedl, proto ji provozovatel poštovních služeb dne 6.12.2012 vrátil zpět správnímu orgánu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 15.3.2013 podání označené jako „Odvolání proti rozhodnutí o přestupku“ a současně podání označené jako „Podnět k zahájení přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu“. Žalobce uvedl, že správní orgán v rozporu s ust. § 23 odst. 4 s. ř. doručoval veškeré písemnosti do vlastních rukou adresáta tak, že písemnosti byly po uplynutí úložní doby vráceny zpět správnímu orgánu, čímž došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. Současně správní orgán nedostál své povinnosti vyplývající mu z ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., neboť nevyzval žalobce, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Za této situace bylo žalobci rozhodnutí orgánu prvního stupně řádně doručeno až dne 6.3.2013, kdy jím ustanovený zmocněnec nahlédl do spisového materiálu.

Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 29.7.2013 zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že procesní postup správního orgánu prvního stupně má oporu ve spisovém materiálu a rozhodnutí bylo odvolateli řádně doručeno v souladu se zákonem, a proto byl nucen vyhodnotit podané odvolání žalobce jako opožděné. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že není nezbytné, aby se adresát doručované písemnosti skutečně s obsahem hmotněprávního úkonu seznámil, nýbrž postačuje, že měl objektivně příležitost tak učinit. Právní účinky doručení nastávají marným uplynutím úložní doby. Dále žalovaný uvedl, že námitka žalobce, že bylo porušeno jeho právo podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. je rovněž nedůvodná, neboť žalobce byl o svém právu poučen v písemnosti ze dne 19.9.2012 – zahájení řízení o přestupku – předvolání i v písemnosti ze dne 29.10.2012 předvolání k ústnímu jednání.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [viz § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud se zabýval nejprve první námitkou žalobce, v níž tvrdil, že správní orgán prvního stupně pochybil při doručování písemností. Této námitce však soud nemohl přisvědčit a to z níže uvedených důvodů. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně doručoval předvolání k ústnímu jednání č.j. 10805/DSA/12/MIHK ze dne 29.10.2012 a rovněž i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. PRST/12/9353/9 ze

dne 20.11.2012 do vlastních rukou žalobce pomocí provozovatele poštovních služeb v souladu s ust. § 20 odst. 1 s. ř., a to na adresu trvalého pobytu žalobce. K doručení písemností při tom použil obálku s tzv. červeným pruhem, tedy obálku určenou výhradně do vlastních rukou jen adresátovi (žalobci). Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl provozovatelem poštovních služeb zastižen, byly písemnosti v souladu s ust. § 23 odst. 1 s. ř. uloženy a připraveny k vyzvednutí, a to konkrétně v případě předvolání ze dne 29.10.2012 dne 1.11.2012 a rozhodnutí ze dne 20.11.2012 dne 21.11.2012, současně byl žalobce vyzván, aby si písemnosti ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Vzhledem k tomu, že tak žalobce neučinil, byly písemnosti vráceny zpět správnímu orgánu prvního stupně - konkrétně předvolání ze dne 29.10.2012 dne 13.11.2012 a rozhodnutí ze dne 20.11.2012 dne 6.12.2012.

V posuzovaném případě soud konstatuje, že písemnost lze v souladu s ust. § 24 odst. 1 s. ř. považovat za doručenou posledním dnem této desetidenní lhůty, a to i tehdy, kdyby se adresát v místě doručování nezdržoval, pouze za předpokladu splnění všech podmínek podle § 23 odst. 4 s. ř. Písemnost tedy může být podle § 24 odst. 1 správního řádu doručena fikcí jen za podmínky, že byla po uplynutí desetidenní úložní doby podle § 23 odst. 4 věty druhé citovaného zákona vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nevyloučil-li to správní orgán a bylo-li to možné (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 25.8.2011, sp. zn. 7 As 53/2011). Správní orgán prvního stupně u předmětných písemností vyloučil vložení písemností do domovní schránky a to způsobem, který odpovídá metodice doručování správních písemností prostřednictvím poštovních zásilek zveřejnění na webových stránkách (<http://www.mvcr.cz/clanek/spravni-rad-metodicke-pomucky-ke-spravnimu-radu-metodicke-pomucky-ke-spravnimu-radu.aspx>). Požaduje-li tedy správní orgán vložení písemnosti do domovní schránky, musí být zaškrtnuta poznámka „NEVRACET, VLOŽIT DO SCHRÁNKY“ zpravidla uvedená na přední straně obálky. Pokud však správní orgán vyloučí vložení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, použije obálku bez této poznámky nebo nezatrhne pole u této poznámky. Z přiložených obálek je nepochybné, že správní orgán zvolil tento postup, když v případě předvolání ze dne 29.10.2012 nezaškrtnul kolonku na obálce „NEVRACET, VLOŽIT DO SCHRÁNKY“ a v případě rozhodnutí ze dne 20.11.2012 použil obálku bez této poznámky. Správní orgán tak podle názoru krajského soudu správným postupem pro daný typ obálky jednoznačně vyloučil vložení písemnosti do domovní schránky, čímž naplnil všechny podmínky uložení písemností podle § 23 odst. 4. s. ř. a mohl tak dovodit i fikci doručení podle § 24 odst. 1 s. ř. Správní orgán prvního stupně pak zcela správně postupoval podle § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a jednal v nepřítomnosti žalobce, který se k jednání bez náležité omluvy nebo bez závažného důvodu k jednání nedostavil. Následně pak po doručení rozhodnutí ze dne 20.11.2012 vyhodnotil žalovaný zcela správně odvolání žalobce ze dne 15.3.2013 jako opožděné, neboť v souladu se shora uvedeným bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno dne 3.12.2012 a dne 19.12.2012 tak nabylo právní moci. Krajský soud tak za výše popsané situace neshledal pochybení správního orgánu prvního stupně.

Dále se krajský soud zabýval i druhou námitkou žalobce, podle níž mu bylo v řízení odepřeno právo ve věci se vyjádřit. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou. Žalobce byl oznámením č.j. 10805/DSA/12/MIHK ze dne 19.9.2012 (doručeným dne 24.9.2012 do vlastních rukou žalobce) seznámen s datem ústního jednání a také poučen o právu se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, uplatnit skutečnosti a důkazy na

prokázání své nevinu, podávat návrhy a opravné prostředky. Rovněž pak byl žalobce s těmito právy seznámen v oznámení č.j. 10805/DSA/12/MIHK ze dne 29.10.2012, doručeným dne 12.11.2012 do vlastních rukou žalobce, jak již bylo shora vysvětleno. Žalobce mohl své právo uplatnit kdykoliv ve lhůtě od doručení tohoto oznámení do dne 20. listopadu 2012 (do vydání rozhodnutí ve věci). Jde o právo účastníka řízení, které může a nemusí využít; povinností správního orgánu je využití práva účastníkovi umožnit. Správní orgán byl připraven umožnit žalobci nahlížení do spisu, přijímat všechna jeho písemná podání. Žalobce měl tedy dostatek času na uplatnění práva na seznámení se spisem, vyjádření se ke všem skutečnostem a případnému navržení důkazů. Správní orgán je pouze povinen poučit účastníka o těchto právech a umožnit jejich naplnění. V dané věci správní orgán tedy řádně poučil žalobce o možnosti uplatnění jeho práva a uplatnění práv mu umožnil. To, že žalobce vědomě svých práv nevyužil, nemůže být vadou řízení. Nadto se žalobce z ústního jednání nařízeného na 20.11.2012 vůbec neomluvil, a důležité důvody, které mu zabránily se ústního jednání účastnit, neuvedl, a ani nebyly shledány.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s platnými předpisy, neboť napadené rozhodnutí i předchozí prvoinstanční rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněny a zejména žalovaný se velmi podrobně zabýval jednotlivými námitkami žalobce. Krajský soud nemohl přehlédnout, že žalobce byl již v minulosti opakovaně uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, proto také sankce, která mu byla uložena za projednávaný přestupek, je zcela odpovídající všem zmíněným okolnostem posuzovaného případu. S ohledem na výše uvedené krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková